

Przemówienie Jana Pawła II do uczestników kanonizacji św. josemaríi. 7 października 2002 r.

Po Mszy św. dziękczynnej za kanonizację założyciela Opus Dei, Papież Jan Paweł II przyjął na audyencji uczestników tej uroczystości. Poniżej przedstawiamy słowa przemówienia Papieża.

25-06-2012

Po Mszy św. dziękczynnej za kanonizację założyciela Opus Dei, Papież Jan Paweł II przyjął na audiencji uczestników tej uroczystości. Poniżej przedstawiamy słowa przemówienia Papieża.

Drodzy bracia i siostry,

Z radością witam was w dzień po kanonizacji bł. Josemaríi Escrivy de Balaguera. Dziękuję biskupowi Javierowi Echevarrúi, prałatowi Opus Dei, za słowa wypowiedziane w imieniu wszystkich obecnych.

Serdecznie pozdrawiam licznych kardynałów, biskupów i kapłanów, którzy zechcieli wziąć udział w tej liturgii.

Na to radosne spotkanie przybyli bardzo liczni wierni z wielu krajów, należący do różnych środowisk społecznych i kulturowych: kapłani i świeccy, mężczyźni i kobiety, młodzi i starsi, intelektualiści i robotnicy. Jest

to świadectwo apostolskiego zapału, który ożywiał ducha św. Josemaríi.

Założyciela Opus Dei wyróżniało umiłowanie woli Bożej. Istnieje niezawodne kryterium świętości: wierność w wypełnianiu woli Bożej ze wszystkimi tego konsekwencjami. Dla każdego z nas Pan ma swój plan, każdemu powierza na ziemi pewną misję. Święty nie jest zdolny zrozumieć siebie w oderwaniu od Bożego planu: żyje wyłącznie po to, by go realizować.

Św. Josemaría został wybrany przez Pana, by głosić powszechne powołanie do świętości i ukazywać, że codzienne życie i zwykła praca są drogą do świętości. Można powiedzieć, że był on świętym zwyczajności. Był bowiem przekonany, że ten, kto żyje w świetle wiary, we wszystkim widzi okazję do spotkania z Bogiem, wszystko jest dla niego bodźcem do modlitwy. W tej

perspektywie odsłania się
nieoczekiwana wielkość codziennego
życia. Świętość okazuje się naprawdę
dostępna dla wszystkich.

Escrivá de Balaguer był świętym
wielkiej dobroci. Wszyscy, którzy się
z nim spotykali, niezależnie od swej
przynależności kulturowej czy
społecznej, widzieli w nim ojca
poświęcającego się całkowicie
służbie bliźnim, był bowiem
przekonany, że każda dusza to
drogocenny skarb. Istotnie, każdy
człowiek wart jest całej Chrystusowej
Krwi. Ta postawa służby widoczna
jest w jego oddaniu się posłudze
kapłańskiej oraz w wielkoduszności,
z której zrodziło się tak wiele dzieł
na rzecz ewangelizacji oraz poprawy
warunków życia najuboższych.

Pan pozwolił mu głęboko zrozumieć
dar naszego synostwa Bożego. Uczył
on kontemplować czułe i ojcowskie
oblicze Boga, który przemawia do

nas w przeróżnych życiowych wydarzeniach, który nas kocha i stale nam towarzyszy, chroni nas, rozumie i od każdego z nas oczekuje odpowiedzi miłości. Dla chrześcijanina myśl o tej ojcowskiej obecności, która stale mu towarzyszy, jest źródłem niezłomnej nadziei. Zawsze powinien on ufać Ojcu niebieskiemu. Chrześcijanin nigdy nie czuje się samotny, nigdy się nie lęka. Kiedy pojawia się krzyż, dostrzega w nim nie karę, lecz misję powierzoną przez samego Pana. Chrześcijanin musi być optymistą, ponieważ wie, że jest dzieckiem Bożym w Chrystusie.

Św. Josemaría był głęboko przekonany, że życie chrześcijańskie łączy się z misją i apostołatem – jesteśmy w świecie, by zbawiać go z Chrystusem. Ukochał on świat gorąco, „miłością odkupieńczą” (por. *Katechizm Kościoła katolickiego*, nr 604). Właśnie z tego powodu jego

nauczanie pomogło tak wielu
zwyczajnym wiernym odkryć
odkupieńczą moc wiary, jej zdolność
przemieniania świata.

Z tego przesłania można wyciągnąć
wiele pożytecznych wniosków dla
ewangelizacyjnej misji Kościoła.
Wspiera ono chrystianizację świata
„od wewnątrz”, ukazując, że nie musi
być konfliktu między Bożym prawem
i wymogami autentycznego
ludzkiego postępu. Ten święty kapłan
uważał, że Chrystus powinien być
celem wszelkiej ludzkiej działalności
(por. J 12, 32). Jego przesłanie wzywa
chrześcijan do działania w
miejscach, gdzie kształtuje się
przyszłość społeczeństwa. Owocem
aktywnej obecności świeckich we
wszystkich zawodach i wszystkich
najbardziej zaawansowanych pod
względem rozwoju dziedzinach
będzie pozytywny wkład w
umocnienie harmonii między wiarą i
kulturą, co stanowi jedną z

najważniejszych potrzeb naszych czasów.

Św. Josemaría Escrivá poświęcił swoje życie służbie Kościołowi. W jego pismach kapłani, wierni świeccy idący najrozmaitszymi drogami, zakonnicy i zakonnice znajdują bogate źródło inspiracji. Drodzy bracia i siostry, naśladując go z otwartym umysłem i sercem, gotowi służyć Kościołom lokalnym, przyczyniacie się do umacniania „duchowości komunii”, którą list apostolski *Novo millennio ineunte* ukazuje jako jedno z najważniejszych zadań naszych czasów (por. nry 42–45).

Na zakończenie pragnę nawiązać do dzisiejszego święta liturgicznego Matki Bożej Różańcowej. Św. Josemaría napisał piękną książkę, zatytułowaną *Różaniec Święty*, poświęconą dziecięctwu duchowemu, postawie duchowej

właściwej tym, którzy chcą
całkowicie poddać się woli Bożej. Z
całego serca zawierzam
macierzyńskiej opiece Maryi was
wszystkich, wasze rodziny, wasz
apostolat i dziękuję wam za
przybycie.

Dziękuję raz jeszcze wszystkim
obecny, zwłaszcza tym, którzy
przybyli z daleka. Zachęcam was,
drodzy bracia i siostry, byście
wszędzie dawali wyraźne
świadcstwo swej wiary, zgodnie z
przykładem i wskazaniem waszego
świętego Założyciela. Towarzyszę
wam modlitwą i z serca błogosławię
was, wasze rodziny i waszą pracę.

josermarii-7-pazdziernika-2002-r/
(07-08-2025)